

Sygn. akt I KK 144/22

POSTANOWIENIE

Dnia 14 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Plóciennik

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 kwietnia 2022 r.,
sprawy **K. T.**
skazanego z art. 291 § 1 k.k.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt XVII Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w P.
z dnia 14 kwietnia 2021 r., sygn. akt VIII K (...),

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego K. T. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

K. T. został oskarżony o to, że w czasie od 19 maja 2017 r. do dnia 19 lipca 2017 r. w miejscowości W. przyjął od nieustalonej dotąd osoby w celu ukrycia, a następnie sprzedaży części samochodowe pochodzące ze skradzionego uprzednio pojazdu marki F. (...) o numerze VIN: (...) w postaci: wiązki instalacji elektrycznej, nakładki konsoli, przekładni kierowniczej, wzmocnienia nakładki konsoli głównej, nakładki przedniego zderzaka, pokrywy silnika, błotnika przedniego lewego i prawego, 1/3 tylnej kanapy, fotela przedniego prawego, 1/3 siedziska tylnej kanapy, 2/3 siedziska tylnej kanapy, 2/3 oparcia tylnej kanapy, fotela przedniego lewego,

nakładki tunelu środkowego, osłon i nakładek progu, drzwi lewych tylnych, drzwi lewych przednich, tylnej klapy, nakładki tylnej zderzaka, przewodu układu klimatyzacji, dwóch pól napędu, kurtyny powietrznej, dwóch kolumn zawieszenia, belki przedniej zawieszenia, fragmentów nadkola, tylnej szyby, o łącznej wartości 7.500 zł, tj. o przestępstwo z art. 291 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 14 kwietnia 2021 r., sygn. akt VIII K (...), Sąd Rejonowy w P. uznał K. T. za winnego występkowi z art. 291 § 1 k.k. popełnionemu w sposób wyżej opisany z tą zmianą iż przyjął, że numer VIN w/w pojazdu to (...), a wartość części tego pojazdu w postaci wiązki instalacji elektrycznej, nakładki konsoli, przekładni kierowniczej z drążkami, belki wzmocnieniowej nakładki konsoli głównej, nakładki zderzaka przedniego, pokrywy komory silnika, błotnika przedniego lewego, błotnika przedniego prawego, kanapy tylnej, fotela przedniego prawego z zagłówkiem, fotela przedniego lewego z zagłówkiem, wypełnienia wnęki koła zapasowego, nakładki tunelu środkowego, osłon, nakładek progów, słupków, schowka konsoli, drzwi lewych tylnych, drzwi lewych przednich, pokrywy komory bagażnika, nakładki zderzaka tylnego, przewodów gumowo - aluminiowych układu klimatyzacji, 2 sztuk pól napędowych, kurtyny powietrznej lewej, 2 sztuk kolumn M. przednich, belki przedniego zawieszenia oraz szyby przedniej wynosi 10.260 zł i za to na podstawie art. 291 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, na poczet której zaliczył oskarżonemu zatrzymanie od dnia 19 lipca 2017 r. godz. 11:30 do dnia 20 lipca 2017 r. godz. 20:15 przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równy jednemu dniowi kary pozbawienia wolności. Na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 20 złotych.

Apelację od całości tego orzeczenia wniósł obrońca oskarżonego, który zarzucił:

1. „Obrazę przepisu prawa procesowego, tj. art. 368 § 2 k.p.k. poprzez odmowę rozpoznania wniosku obrońcy oskarżonego o przesłuchanie w charakterze świadka R. S. - najemcy placu, na którym zatrzymano części samochodowe od pojazdu marki F. (...), pomimo tego, że Sąd wniosek ten początkowo uwzględnił, uznając, że miał istotne znaczenie przy ustalaniu stanu faktycznego sprawy, a nie mógł być

czasowo przeprowadzony z uwagi na niemożność doręczenia świadkowi wezwania na rozprawę, która to przeszkoda odpadła, gdyż oskarżonemu udało się ustalić aktualny adres pobytu świadka,

2. obrazę przepisu prawa procesowego, tj. art. 7 k.p.k. poprzez zbyt dowolną i powierzchowną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w konsekwencji uznanie, że oskarżony przyjął części samochodowe w celu ich ukrycia i sprzedaży, w sytuacji, gdy żaden z przeprowadzonych w sprawie dowodów nie uprawdopodobnia, iż oskarżony ukrywał części bądź podejmował jakiegokolwiek działania zmierzające do ich sprzedaży.”

Skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego K. T. od zarzucanego mu czynu, ewentualnie uchylenie tego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Po przeprowadzeniu postępowania odwoławczego, Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia 17 września 2021 r., sygn. akt XVII Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżone orzeczenie.

Zaskarżając kasacją orzeczenie Sądu odwoławczego w całości, obrońca skazanego zarzucił „rażące naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, polegające na obrazie art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez niewłaściwe uznanie, iż ponowny wniosek o przesłuchanie świadka R. S. zmierzał wyłącznie do przedłużenia postępowania, co poskutkowało wadliwym przyjęciem, iż nie zachodzi konieczność uzupełnienia postępowania dowodowego przesłuchaniem ww. świadka mimo, że wiadomym stał się adres jego zamieszkania.”

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w P..

Odpowiadając pisemnie na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna w rozumieniu art. 535 § 3 k.p.k.

Jak zasadnie zauważył Sąd Okręgowy, zgodnie z utrwalonym orzecznictwem sąd orzekający nie jest związany własnym postanowieniem o dopuszczeniu dowodu (postanowienie Sądu Najwyższego: z dnia 11 stycznia 2008 r., IV KK 419/07, Legalis nr 118449; z dnia 28 kwietnia 2011 r., V KK 316/10, Legalis nr 433527). W realiach rozpoznawanej sprawy, pomimo kilkukrotnych wezwań, nie udało się doprowadzić do stawienictwa świadka R. S. na rozprawie w celu złożenia zeznań. W trakcie czynności okazało się, że świadek ten, który jest znajomym skazanego, wbrew stanowisku obrońcy, nie przebywał pod podanym adresem, zamieszkiwała tam siostra świadka, która twierdziła, że nie ma kontaktu z bratem. Sąd Rejonowy, mimo wcześniejszej decyzji o dopuszczeniu dowodu z zeznań R. S. (k.406/tom II na okoliczność istnienia przysługującego mu tytułu prawnego do nieruchomości, na której zatrzymano części objęte zarzutem postawionym oskarżonemu oraz ustalenia własności znajdujących się na niej nieruchomości – k.402) w dniu 9 grudnia 2020 r. (k.530/tom II) zmienił swoje postanowienie, uznając, że wniosek ten w sposób oczywisty zmierza do przedłużenia toczącego się postępowania. W związku z przedstawionymi okolicznościami brak podstaw do kwestionowania zasadności decyzji Sądu Rejonowego w tym przedmiocie. Ponowny wniosek obrońcy z dnia 8 kwietnia 2021 r. (k.568/tom III) o przesłuchanie R. S. nie zawierał de facto nowych okoliczności uzasadniających stawienictwo świadka. Zdaniem obrońcy „(...) świadek posiada wiedzę w zakresie stawianego oskarżonemu zarzutu (...)”. Obrońca wskazał adres świadka, pod którym, jak wynikało z ustaleń Sądu, świadek nie przebywał i nie odbierał kierowanej do niego korespondencji. Dopiero w apelacji obrońca szerzej przytoczył okoliczności, które miały potwierdzać przebywanie aktualnie świadka pod wskazanym adresem. Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Sądu pierwszej instancji przedstawione w uzasadnieniu na k. 593-594 (tom III), który odniósł się merytorycznie do wniosku obrońcy, trafnie wskazując, że przesłuchanie R. S. nie miało istotnego znaczenia dla ustalenia odpowiedzialności skazanego, w szczególności w kontekście tezy dowodowej zgłoszonego wniosku - przysługującego świadkowi tytułu prawnego do nieruchomości i własności znajdujących się na niej nieruchomości. Podobnie co do przesłuchania Ł. W..

Uznając, iż kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd drugiej instancji w zakresie zarzutów apelacji była poprawna, pełna i rzetelna, Sąd Najwyższy zwraca uwagę na następujące okoliczności. Po pierwsze, z niekwestionowanych ustaleń faktycznych wynika, iż skazany w dniu 19 lipca 2017 r. przyjechał samochodem marki P. (...) o nr rej (...) (należącym do jego żony) na „szrot” w W. przy ul. S.. W pojeździe znajdowały się części od skradzionego w nocy z 17/18 maja 2017 r. samochodu marki F. (...) o nr VIN (...). Bez znaczenia dla sprawy pozostaje więc kwestia istnienia po stronie R. S. tytułu prawnego do nieruchomości, na której „zatrzymano części objęte zarzutem postawionym oskarżonemu oraz ustalenia własności znajdujących się na niej ruchomości.”, skoro skazany przyjechał w trakcie kontroli przez funkcjonariuszy Policji „szrotu” w W. przy ul. S. i wówczas na jego samochodzie zostały ujawnione części pochodzące od skradzionego samochodu marki F. (...) o nr VIN (...). Po drugie, Sąd odwoławczy w pełni zaaprobował ustalenia Sądu Rejonowego, iż R. S. najmował działkę przy ul. S., zaś przy ul. S. prowadziła działalność inna osoba i to na teren tej działki wjechał skazany (sam, bez wpuszczania go przez osoby trzecie - zeznania świadka B. N. oraz W. N.). Skoro części ze skradzionego samochodu ujawniono w trakcie kontroli placu przy ul. S. (na który to plac wjechał skazany), a którego nie wynajmował R. S., to dalsze postępowanie dowodowe w zakresie wskazanym przez obrońcę nie było konieczne dla ustalenia odpowiedzialności K. T..

Mając powyższe na uwadze, kasację obrońcy skazanego uznać należało za oczywiście bezzasadną i oddalić na posiedzeniu w trybie przepisu art. 535 § 3 k.p.k.